

1. neděle po Zjevení Páně – 11. ledna 2015

čtení: Iz 42,1-6

kázání:

„Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou děti Boží.“ (Ř 8,14) Dej, ať můžeme patřit do skupiny těch, kdo se mohou označovat za děti Boží. Kéž nás k tomu napomáhá i tvé slovo.

Mt 3,13-17

„Pane faráři, já jsem za vámi přišel, jestli byste mne mohl pokřtít.“ „No ne, to nejde, to spíš já bych měl být pokřtěn od vás.“ Že to je divný rozhovor? Ano, je divný. Ale právě něco podobně zvláštního jsme četli v dnešním evangeliu. Ježíš přichází, aby byl pokřtěn, ale Jan mu brání.

Je za tím víc, než jen rozpaky faráře, že právě on má zprostředkovat dalším lidem něco jako očištění. Copak to mohu dělat? I když ani takové rozpaky nejsou vůbec bezvýznamné.

Ale tady jde o víc. Jde o naše rozpaky, které máme nad tím, že se právě Ježíš postavil do zátupu hříšníků, velkých hříšníků. Ty rozpaky za nás všechny vyjadřuje v evangeliu postava Janova. Něco je tu v nepořádku, něco tu nehraje. První, co Ježíš jako dospělý sám podle podání Matoušova udělá, je tahle překvapivá skutečnost, že tu stojí ve vodě spolu s kajícími, s těmi, kdo přišli poslouchat Janovo kázání.

Co tento Ježíšův čin znamená? Nesmíme při tom zapomenout právě na to, že pro Matouše je Ježíš Immanuel, to je přeloženo „s námi Bůh.“ Znamená to, že Bůh je s námi ve vodě křtu, v našem pokání, Bůh je s námi, když posloucháme slova kázání, ačkoli jsou třeba vůči nám tvrdá. Je to zvláštní, překvapivé, kde a jak smíme pocítit Boží blízkost. A o tom nás chce Matouš zpravit.

Zároveň se tím Ježíš k Janovi a k jeho dílu přiznává. Jan svým kázáním na poušti započal něco, do čeho Ježíš vstupuje. Jan Ježíše předchází v Božím díle. Nejprve ve službě kázání, nejen v tom, že vyšel na poušť, to půjde Ježíš veden Duchem svatým taky. Předchází jej později i v tragickém údělu, když se znelíbí mocným a bude ho to stát život. Ježíše nakonec přeci taky. K tomu všemu Ježíš přitakává, když přichází za Janem, aby se od něj dal pokřtít, aby se od něj dal vodou křtu označit jako Boží služebník, „ocejchovat“ pro Boží dílo.

Dejme tomu, že v tomto případě, v tomto jednom jediném případě tedy uděláme výjimku.

A bude to tak, jak si přeje Ježíš. Ale nejde jen o Ježíšovu libůstku. „Je to potřeba, abychom naplnili všechno, co Bůh žádá.“ Doslova „abychom naplnili spravedlnost.“

Spravedlnost, kdy se ten, který je roven Bohu, poníží, aby nás spolu se sebou pozdvihl a vyvýšil. Spravedlnost, pro kterou spravedlivý služebník bere na sebe všechny naše nepravosti a všechny naše nemoci. Spravedlnost, ve které hlavní roli nehraje potrestání, ale odpuštění a milosrdenství.

A tak je Ježíš pokřtěn, Jako jeden každý z nás. A tahle skutečnost nás s ním pojí přes propast věků. Jako my můžeme najít své jméno v křestních matrikách různých evangelických sborů či třeba katolických farností, našel by své jméno Ježíš v jordanéské matrice Jana Křtitele, kdyby tehdy nějakou takovou matriku měli a řádně jí vedli.

Pokud se v Ježíši naplňuje „Bůh s námi,“ jak chce Matouš dosvědčovat od počátku až do konce svého spisu, tak Pán Bůh s námi i v tom, že byl pokřtěn. Je to třeba naplnit. Abychom to my lidé věděli, poznali a přijali.

A ještě jednou se stejným záměrem něco, co se týká Ježíšova křtu: Zvláštní vidění a slyšení.

Je to všechno zapsáno tak zvláštně. Schválně tak zvláštně. Vidí to a slyší Ježíš? Nebo Jan Křtitel se zástupy u Jordánu? Nejstarší dochované rukopisy se v tom liší, nacházejí se varianty textu, tzv. různocnění. A každá varianta umožňuje poněkud jiný výklad. Kdo ví, kdo si to z přítomných v tehdejší době uvědomil. I kdyby nikdo z nich tenkrát, můžeme si to díky sepsanému příběhu evangelia přečíst a uslyšet to my. Máme náskok oproti těm, kdo tam tenkrát u toho osobně byli. Můžeme vnímat sestoupení Ducha a hlas z otevřených nebes, který mluví o Synu, tedy nejspíš hlas Otcův.

Ujištění, že to, co bude právě tento Ježíš říkat a kázat, co bude dělat a po druhých požadovat, je z Ducha svatého. Potvrzení hlasem z nebe, že Ježíš je tím zcela jedinečným Božím služebníkem, k němuž odkazují Písma. Boží podpis a razítko na listině nové smlouvy uzavřené v Ježíši Kristu.

A k této nové smlouvě jsme jako druhá smluvní strana připojeni my svým vlastním křtem. Můžeme si tak svůj křest připomenout, co důležitého pro nás znamená, co jsme ve křtu dostali. Jak dobrá skutečnost pro nás to je. A kdo je nám také ve křtu nablízku.

Amen